

Venceslav Winkler:

Sneg zagrinja . . .

Ostrnice
merijo višino do neba.
Na zapadu
mrtvo solnce čez nebo vesla.

Pada solnce,
mrtvo solnce v mrzlo kamrico,
zadnje luči
zagore pred revo kajžico.

Tiho, tiho . . .
Izpod hribov plava mehka noč.
Beli angel
Gre nevidno mimo trudnih koč.

Pada solnce,
mrtvo solnce v tiho kamrico.
Sneg zagrinja
z belo haljo revo kajžico.

Venceslav Winkler:

Jutri bomo knjige brali.

Jutri so spet bele ure,
jutri bomo knjige brali.

V knjigah so prečudne zgodbe:

Živel je na božjem svetu človek,
z mladimi rokami nosil je nebo,
s težkimi nogami rasteł je v zemljo,
stal je sam na svetu fisoč let
in ni niti enkrat zasolzil se,
da je truden in bolan.

Prišli so pesjanarski ljudje,
roke in noge mu v jeklo zakovali,
žolča, kisa so mu piti dali,
vendar niti enkrat vzdihnul ni,
da je breme težko in pretežek dan . . .

Jutri bomo knjige brali
in obrnili list na drugo stran.
Mogoče je tam konec zgodbe.
Bog ve, če je vrgel s svojih rok železo
in zavriskal ves vesel čez plan! . . .